

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 034583 25 Кж
Бања Лука, 29.01.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

Врховни суд Републике Српске у Посебном вијећу за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављеном од судија, Даниеле Миловановић, предсједнице вијећа, др Владимира Симовића и Светлане Марић, чланова вијећа, уз учешће записничара Ање Давидовић, у кривичном предмету против оптуженог М. М. због кривичног дјела трговина утицајем из члана 321. став 1. Кривичног законика Републике Српске и оптуженог Н. С. због кривичног дјела злоупотреба службеног положаја или овлаштења из члана 315. став 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалби Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, Бања Лука, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањалуци - Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 034583 24 К - п од 20.02.2025. године, након одржане сједнице вијећа којој је присуствовао бранилац оптужених, адвокат Ненад Ковачевић из Теслића, а у одсуству уредно обавијештених оптужених, донио је дана 29.01.2026. године

ПРЕСУДУ

Одбија се као неоснована жалба Републичког јавног тужилаштва, Посебно одјељење за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, Бања Лука и потврђује пресуда Окружног суда у Бањалуци - Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 034583 24 К - п од 20.02.2025. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањалуци - Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 034583 24 К - п од 20.02.2025. године, ослобођени су од оптужбе, на основу одредбе члана 298. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12, 91/17, 66/18 и 15/21 у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени М. М. да је извршио кривично дјело трговина утицајем из члана 321. став 1. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 64/17, 104/18 – Одлука Уставног суда Републике Српске, 15/21, 89/21, 73/23, у даљем тексту: КЗ РС), а Н. С. кривично дјело Злоупотреба службеног положаја или овлаштења

из члана 315. став 1. КЗ РС, оба описана у изреци побијане пресуде. На основу одредбе члана 100. став 1. ЗКП РС, одлучено је да трошкови кривичног поступка из члана 96. став 2. тачке а) до њ) овог закона, као и нужни издаци оптужених и нужни издаци и награда њиховог браниоца, падају на терет буџетских средстава, док је на основу члана 108. став 4. ЗКП РС оштећени А. С. упућен да имовинскоправни захтјев може остваривати у парничном поступку.

Против те пресуде, жалбу је благовремено изјавила републички јавни тужилац из Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бањалука (у даљем тексту: републички јавни тужилац), др Драгица Глушац, и то због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног законика и погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, с приједлогом да Врховни суд Републике Српске преиначи побијану пресуду, оптужене огласи кривим за кривична дјела која им се стављају на терет и изрекне им казне у законом прописаним оквирима казни за та кривична дјела или да укине побијану пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

У одговору на жалбу бранилац оптужених, адвокат Ненад Ковачевић из Теслића, предложио је да се жалба републичког јавног тужиоца одбије као неоснована и побијана пресуда потврди.

У сједници вијећа, одржаној у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС у присуству браниоца оптужених, а у одсуству уредно обавијештених оптужених, бранилац оптужених је изложио одговор на жалбу, остајући код приједлога из одговора да се жалба одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду, у складу са одредбом члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Према чињеничном опису дјела, оптуженим се ставља на терет да су у периоду од 2018. до 2024. године, на подручју Општине Т., у својству службених лица и то Н. С. у својству начелника Одјељења за просторно уређење Општине Т. и М. М. у својству начелника Општине Т., након што је власник и инвеститор А. С., у току 2018. године започео изградњу стамбено-пословног објекта, на земљишту означеном као к.ч. бр. 426, 427 и 429/5 КО Т.-град (нови премјер), за које је претходно прибавио Рјешење Општине Т. Начелник општине Општинска управа - Одјељење за просторно уређење Т., број: 04-361-162/17 од 12.04.2018. године, којим је А. С. издата грађевинска дозвола за извођење радова за изградњу колективног стамбено-пословног објекта, у поступцима везаним за привођење земљишта трајној намјени и издавање употребне дозволе за изграђени стамбено-пословни објекат, Н. С. је позвао инвеститора А. С. да дође код њега у службене просторије, којом приликом му је рекао да не зна како ће укњижити објекат и да је потребно да се због тога јави начелнику Општине М. М., што је исти и учинио, те је отишао до канцеларије начелника Општине, гдје је М. М., свјестан свога дјела, чије је извршење хтио, од њега захтијевао корист за себе да коришћењем свог службеног положаја и стварног утицаја формираног на чињеници да је начелник Општине Т. посредује да се заврши поступак привођења земљишта крајњој намјени у складу са важећим Регулационим планом и да се изда употребна дозвола инвеститору за наведени објекат од стране Одјељења за просторно уређење Општине Т., на начин да је од њега

тражио један пословни простор величине цца 80 м2 у наведеном објекту, а након чега му је А. С. рекао да може пристати на стан од 40 м2, након чега му је М. М. покретом прстима показао као да броји новац, а затим на папирић написао бројку 100.000, те рекао да је пословни простор од 80 м2 под број један, да је стан под број два, а новац под број три, те да ће му јавити који број долази у обзир, након што се консултује са супругом, да би након тога исту вече на његов мобилни телефон послао поруку садржаја „3“, на које услове А. С. није пристао, а након што је изградња објекта завршена 2020. године, Н. С., је искориштавањем свог службеног положаја и овлаштења и неизвршењем своје службене дужности у намјери наношења штете инвеститору и са намјером прибављања користи М. М., по чијој инструкцији је поступао и није вршио, нити предузимао службене радње ради привођења земљишта крајњој намјени, ради издавања употребне дозволе за саграђени објекат, иако су за исто били испуњени услови из члана 65. став 6. Закона о уређењу простора и грађењу, свјестан свога дјела, чије је извршење хтио, у периоду од шест година није завршио поступак привођења земљишта трајној намјени и није завршио поступак уклањања привременог нелегалног објекта у власништву М. А., који је Одјељење за просторно уређење Општине Т. било дужно уклонити ради омогућавања привредном друштву ЗП „Електро-Добој“ а.д. Добој постављања трафо станице на мјесту које је предвиђено Регулационим планом и одобреним локацијским условима и прикључивања објекта на електричну мрежу, што је било услов за издавање употребне дозволе, иако је издавањем грађевинске дозволе и плаћањем ренти утврђених Рјешењем Општине Т. број: 05-478-37/17 од 26.03.2018. године, од стране инвеститора у укупном износу од 156.707,25 КМ и општинских административних такси у износу од 2.153,54 КМ, Општина Т. била обавезна да из тих намјенски уплаћених средстава приведе земљиште крајњој намјени, уз омогућавање прикључења новоизграђеног објекта на потребну инфраструктурну и комуналну мрежу и приступ путним комуникацијама, јер су били дужни да благовремено прате динамику радова инвеститора, који радови су у потпуности окончани у току 2020. године, тако да иако је Н. С. дана 13.04.2023. године донио и потписао обавијест Одјељења за просторно уређење Општине Т. број 04-361-174/22 од 13.04.2023. године, којом је наложио М. А., уклањање привременог објекта у његовом власништву, који је био услов за привођење земљишта крајњој намјени, у складу са важећим регулационим планом, у року од 20 дана од дана достављања, под пријетњом принудног рушења, ни по протеклу наведеног рока није наложио принудно извршење, чиме је инвеститору и његовом брату Р. Н., који је суинвеститор, нанесена штета у виду изгубљене добити јер нису могли прометовати објекте у склопу стамбено-пословног објекта, и штета због немогућности да измирују своје обавезе код пословних банака по основу уговора о хипотеци, а након чега је А. С., заједно са Р. Н., по наредби Округног суда у Бањој Луци, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, у својству информатора, дана 11.7.2023. године отишао код начелника општине Т. М. М. у његове службене просторије на разговор и ради предаје дијела траженог новца у пописаним и фотографисаним новчаницама у износу од 40.000,00 КМ, а који разговор је сниман аудио и видео техником, којом приликом је А. С., М. М. рекао „Н. се дало превише, онај, није ништа испоштовано“, те „да се тражио пословни простор па смо пребацили на паре“, а након чега им је М. М. рекао да ће „натјерати Н. да потпише, нек му Б. припреми текст“ и „услов је да се направи то рјешење, направимо, значи то мора бити дан два“, а када је А. С. понудио наведени новац ријечима „брат је донио дио“, М. М. га је, знајући да се ради о новцу, зауставио гестикацијом рукама и рекао „Немој

молим те ништа, ајд кад те моли твој брат. Полако, зато, знаш шта, ево отворено ти кажем, ајмо прво реализовати шта можемо“, а потом „немој молим те, ај да направимо неки резултат, немој у празно“, „ајмо направити резултат онда знам да смо нешто урадили“, те је рекао да ће тражити асистенцију полиције да се рјешење о рушењу привременог објекта изврши, а што је био услов за привођење земљишта крајњој намјени у складу са регулационим планом и што је био услов за издавање употребне дозволе, а након чега је истог дана, непосредно након овог одржаног састанка, Н. С., почео предузимати активности на реализацији договора, на начин што је у 9.35 часова позвао А. С. и од њега тражио да предложи фирму која ће срушити објекат А., а потом и прихватио понуду коју је преко информатора дао понуђач за извођење радова, те је по путама М. М. донио Рјешење Општине Т. Начелник општине Општинска управа Одјељење за просторно уређење, број: 04-361-174/22 од 13.07.2023. године, којим се налаже инвеститору М. А., уклањање привременог пословног објекта, да би након тога, када су оба осумњичена, по добијању информације да су предмет кривичне истраге, обуставили све започете активности и прекинули комуникацију са инвеститором, тако да Н. С. није окончао поступак за уклањање привременог пословног објекта по донесеном рјешењу, већ и даље није предузимао службене радње, са намјером наношења штете инвеститорима, дакле оптужени М. М. захтијевао корист за себе да коришћењем свог службеног положаја и стварног утицаја, посредује да се изврши нека службена радња, чиме би извршио кривично дјело трговина утицајем из члана 321. став 1. КЗ РС, а оптужени Н. С., као службено лице искориштавањем свог службеног положаја и неизвршењем своје службене дужности прибавио себи и другом корист и другом нанио штету, чиме би извршио кривично дјело злоупотреба службеног положаја или овлаштења из члана 315. став 1. КЗ РС.

У образложењу побијане пресуде (страна 60 и 61), првостепени суд је навео да се чињенични супстрат оптужнице да је оптужени М. М. од А. С. захтијевао корист за себе да коришћењем свог службеног положаја и стварног утицаја као начелник Општине Т. посредује да се заврши поступак привођења земљишта крајњој намјени у складу са важећим Регулационим планом и да се изда употребна дозвола инвеститору за наведени објекат од стране Одјељења за просторно уређење Општине Т., на начин ближе описан у изреци те пресуде, темељио искључиво на исказу А. С., као јединог непосредног свједока, којем суд није поклатио вјеру из разлога што исти није оцијенио увјерљивим јер је свједок на конкретна питања давао изузетно конфузне одговоре, био је недосљедан у свједочењу чиме је доведена у сумњу истинитост исказа свједока А. С., а при томе када се има у виду и вријеме када је поднесена и запримљена пријава против оптужених (02.06.2023. године) у односу на вријеме када је оптужени М. М. захтијевао корист по тврдњама свједока А. С. (јули, август 2018. године), дакле након скоро пет година, те да приликом пријаве није показао поруку оптуженог за коју је изјавио да је није избрисао (или предао телефон у којем се налазила наведена порука), а код чињенице да из репродукованог аудио видео записа од 11.07.2023. године није видљиво да је оптужени захтијевао корист нити да је донесен новац, то овакав квантум доказа, по ставу првостепене пресуде не представља поуздан основ који подржава тезу оптужбе да је оптужени М. М. учинио кривично дјело трговина утицајем из члана 321. став 1. КЗ РС. У односу на овог оптуженог, првостепени суд је утврдио и да није предузимао радње којима би утицао да се не заврши поступак привођења земљишта крајњој намјени у

складу са важећим Регулационим планом и да се не изда употребна дозвола инвеститору за наведени објекат од стране Одјељења за просторно уређење Општине Т..

У односу на дио оптужнице којом се оптуженом Н. С., као начелнику Одјељења за просторно уређење општине Т. ставља на терет да у периоду од шест година није завршио поступак привођења земљишта трајној намјени и није завршио поступак уклањања привременог нелегалног објекта у власништву М. А., првостепени суд је утврдио да се на земљишту к.ч. 428 к.о. Т. Град, која је према изјави А. С. у његовом власништву, налази привремени објекат и дограђени дио - надстрешница М. А., који дограђени дио нема одобрење за грађење чиме има статус бесправно изграђеног објекта и његово уклањање је у надлежности Урбанистичко грађевинске инспекције јединице локалне самоуправе, док је уклањање привременог објекта у надлежности Одјељења за просторно уређење јединице локалне самоуправе. У односу на бесправно изграђену надстрешницу, утврђено је да је Урбанистичко грађевинска инспекција Општине Т., након што је дана 29.01.2019. године донијела рјешење број: 09-362-1/19, којим је наложено М. А. уклањање дограђеног дијела привременог објекта (на које рјешење је М. А. изјавио жалбу која је одбијена Рјешењем Министарства за просторно уређење, грађевинарство и екологију број 15.03-362-14/19 од 21.02.2020. године), закључком (Закључак Општине Т. Начелник општине Општинска управа Одјељење за инспекцијске послове са комуналном полицијом, број: 09-362-1/19) од 11.05.2020. године прекинула поступак извршења наведеног рјешења до правоснажног окончања поступка легализације предметног објекта покренутог на захтјев М. А. за које је надлежно одјељење за просторно уређење Општине Т., које је рјешењем од 16.07.2020. године одбило захтјев, а које рјешење је поништено рјешењем Министарства за просторно уређење, грађевинарство и екологију од 02.11.2020. године и враћено на поновни поступак, који је прекинут закључком одјељења за просторно уређење општине Т., број 04-361-30/19 од 10.12.2020. године до окончања поступка о рјешавању имовинскоправних односа на земљишту и објекту означеном као к.ч. 428 к.о. Т. по тужби М. А. који се води пред Основним судом у Т. под бројем 87 0 П 027993 19 П. У односу на уклањање привременог објекта М. А. на земљишту означеном као к.ч. 428 на којој је планирана изградња комуналне инфраструктуре и изградња трафо станице, ради привођења земљишта трајној намјени и прикључења објекта, утврђено је да је поступак издавања локацијских услова и грађевинске дозволе за изградњу колективног стамбено – пословног објекта одвојен поступак у односу на изградњу комуналне инфраструктуре и трафо станице (што су такође одвојени поступци што потврђује да су у Одјељењу за просторно уређење формирана два одвојена предмета и то предмет број 04-364-208/21 - локацијски услови за изградњу комуналне инфраструктуре и предмет број 04-364-174/19 – локацијски услови за изградњу трансформаторске станице) за које је потребно издавање посебних локацијских услова, с тим да је подносилац захтјева за издавање локацијских услова за изградњу комуналне инфраструктуре Одјељење за комуналне дјелатности јединице локалне самоуправе, док је подносилац захтјева за издавање локацијских услова за изградњу трафо станице надлежно електропредузеће, а које локацијске услове издаје Одјељење за просторно уређење јединице локалне самоуправе. Утврђено је и да је на захтјев Општине Т. од 26.11.2021. године одјељење за просторно уређење дана 17.12.2021. године издало локацијске услове број 04-364-208/21 за изградњу комуналне инфраструктуре на земљишту означеном као к.п. број 424, 427, 428, 429/1, 431 и 433/1 КО Т. Град, те да је на захтјев ЗП „Електро-Добој“ а.д. Добој, одјељење

за просторно уређење дана 06.10.2021. године издало локацијске услове, број 04-364-174/19 за изградњу трансформаторске станице на земљишту означеном као к.п. број 428, 429/1, 1864/1 и 522/2 КО Т. Град. По издавању наведених локацијских услова, Одјељење за просторно уређење је рјешењем број 04-361-80 /22 од 30.03.2022. године, ставило ван снаге рјешења Општинског секретаријата за привреду и комуналне послове бројеви 03/5-364-105/76 од 02.07.1976. године, 03/6-361-129/76 од 19.07.1976. године и 03/6-361-173/76 од 14.09.1976. године за издавање привремене урбанистичке сагласности, привременог одобрења за градњу и за употребу објекта на земљишту означеном као к.п. 202 КО Т. Град, а која се данас води као к.п. 428 к.о. Т. Град, а управо у циљу привођења земљишта трајној намјени, те је с тим у вези предметно рјешење доставило Урбанистичко грађевинској инспекцији која је дана 01.04.2022. године донијела рјешење број 09-362-1.1/19 којим се наређује инвеститору М. А. да изврши уклањање главног дијела привременог пословног објекта на парцели к.ч. 428. к.о. Т. Град. На основу изјаве свједокиње С. Ј. која је сачинила предметно рјешење за уклањање главног дијела привременог пословног објекта, стављањем ван снаге рјешења о привременим одобрењима, објекат је добио статус бесправног објекта за који је надлежна Урбанистичко грађевинска инспекција, те је у циљу реализације рјешења донијела закључак број 09-362-1/19 од 19.04.2022. године, закључак број 09-362-1/19 од 26.04.2022. године и закључак број 09-362-1/19 од 10.05.2022. године, из којих произлази да ће се рушење објекта спровести путем правног лица „Синград“ д.о.о. Т. уз асистенцију органа полиције. Међутим, рјешењем Министарства за просторно уређење, грађевинарство и екологију број 15.03-362-28/22 од 06.05.2022. године поништено је рјешење Урбанистичко грађевинске инспекције од 01.04.2022. године, а из образложења означеног рјешења произлази да се ради о објекту пословне намјене привременог карактера и да је издата локацијска дозвола за привођење земљишта трајној намјени, па је за наређивање мјере уклањања тог објекта надлежно Одјељење за просторно уређење, а не Урбанистичко грађевинска инспекција, које рјешење је запримљено у Одјељење за просторно уређење 12.08.2022. године. Утврђујући да је по запримању наведеног другостепеног рјешења министарства, Одјељење за просторно уређење, одмах и у континуитету, предузело бројне радње у периоду од 12.08.2022. године у циљу привођења земљишта трајној намјени, те налазећи да рјешење којим се налаже инвеститору М. А., уклањање привременог пословног објекта од 13.07.2023. године, супротно наводима оптужнице, није у узрочно – посљедичној вези са путама оптуженог М. М., већ радњи које су претходиле доношењу рјешења, као и да је оптужени Н. С. службеници Д. Д., у неколико наврата усмено налагао да изради рјешење којим се налаже уклањање предметног објекта на земљишту означеним као к.п. број 428 К.О Т. град (нови премјер) и да наведено буде узето у рад као хитно и приоритетно, на шта је иста и усмено и писмено износила разлога да се то рјешење не може и не треба донијети јер се на предметној парцели тренутно води судски спор у вези са правом власништва који није правоснажно окончано, те би поступање по истом било супротно позитивним прописима, правилима струке, првостепени суд је утврдио да је ирелевантан дио оптужнице да су „истог дана 11.07.2023. године, непосредно након одржаног састанка оптуженог М. М. са А. С. и Р. Н., оптужени Н. С. почео предузимати активности на реализацији договора, на начин да је у 9.35 часова позвао А. С. и од њега тражио да предложи фирму која ће срушити објекат А., а потом и прихватио понуду коју је преко информатора дао понуђач за извођење радова“, као и да су неосновани наводи оптужнице да „иако је Н. С. дана 13.04.2023. године донио и потписао обавијест Одјељења за

просторно уређење Општине Т. број 04-361-174/22 од 13.04.2023. године, којом је наложио М. А., уклањање привременог објекта у његовом власништву, који је био услов за привођење земљишта крајњој намјени, у складу са важећим регулационим планом, у року од 20 дана од дана достављања, под пријетњом принудног рушења, ни по протеклу наведеног рока није наложио принудно извршење“, јер обавјештење није извршни управни акт и не може бити основ за принудно извршење.

Дакле, цијенећи да је изведеним доказима утврђено да је за уклањање бесправно дограђеног дијела привременог објекта на земљишту означеном као к.ч. 428 к.о. Т., надлежна Урбанистичко грађевинска инспекција општине Т. која је предузимала активности у том правцу, док је Одјељење за просторно уређење општине Т., након издавања локацијских услова за изградњу комуналне инфраструктуре и изградњу трафо станице за земљиште означено као к.ч. 428 (који захтјев за издавање локацијских услова подносе Општина Т. - одјељење за комуналне дјелатности и ЗП „Електро-Добој“ а.д. Добој, па одјељење за просторно уређење није имало утицаја на вријеме подношења предметних захтјева будући да се испуњеност услова за њихово подношење процјењују од стране наведених подносилаца), а када су се, сагласно одредби члана 65. став 6. Закона о уређењу простора и грађењу стекли услови за уклањање привременог објекта, континуирано предузимало радње ради привођења земљишта трајној намјени, а када се, при томе, има у виду да су поред наведених поступака вођени и бројни управни и судски поступци по правним средствима М. А. (због чега је Д. Д., дипломирана правница сматрала да се не може и не треба донијети рјешење о уклањању објекта јер се на предметној парцели тренутно води судски спор у вези са правом власништва који није правоснажно окончан), као и да се према изјави М. Г., који је 30 година био запослен у Министарству за просторно уређење, грађевинарство и екологију, првенствено морају бити ријешени имовинскоправни односи и да се, ради рационалности поступка, може застати са поступком извршења док се не оконча поступак статуса читавог објекта, по оцјени овог суда, правилно је првостепени суд утврдио да није доказано да оптужени Н. С. у намјери наносења штете инвеститору и са намјером прибављања користи М. М., по чијој инструкцији је поступао, у периоду од шест година, није предузимао службене радње и завршио поступак привођења земљишта трајној намјени и није завршио поступак уклањања „привременог нелегалног објекта“ ради прикључења новоизграђеног објекта на потребну инфраструктурну и комуналну мрежу и приступ путним комуникацијама као и електричну мрежу, што је био услов за издавање употребне дозволе. Цијенећи да на другачије чињенично утврђење и правни закључак нису од утицаја садржаји аудио записа надзираних телефонских разговора оптужених репродукованих на главном претресу (страна 66 побијане пресуде), првостепени суд је након оцјене доказа, из свих наведених разлога, остао у сумњи у погледу доказаности чињенице да је оптужени М. М. на љето (јули, август) 2018. године од А. С. захтијевао корист за себе у новчаном износу од 100.000,00 КМ, да коришћењем свог службеног положаја и стварног утицаја формираног на чињеници да је начелник Општине Т. посредује да се заврши поступак привођења земљишта крајњој намјени у складу са важећим Регулационим планом и да се изда употребна дозвола инвеститору за наведени објекат од стране Одјељења за просторно уређење Општине Т. Такође, суд је остао у сумњи у погледу доказаности чињенице да оптужени Н. С. у намјери наносења штете инвеститору и са намјером прибављања користи М. М., по чијој инструкцији је поступао, у периоду од шест година, није предузимао службене радње и завршио поступак

привођења земљишта трајној намјени и није завршио поступак уклањања привременог нелегалног објекта у власништву М. А. ради прикључења новоизграђеног објекта на потребну инфраструктурну и комуналну мрежу и приступ путним комуникацијама као и електричну мрежу што је био услов за издавање употребне дозволе, па је, примјеном правила из члана 3. став 2. ЗКП РС, суд закључио да радње оптужених М. М. и Н. С., описане у изреци пресуде нису доказане, због чега је и донио пресуду којом се оптужени М. М. и Н. С. ослобађају од оптужбе.

Неосновано се жалбом републичког јавног тужилаштва приговара да су у побијаној пресуди изостали разлози о одлучним чињеницама на основу којих је првостепени суд утврдио да није доказано да је оптужени М. М. извршио кривично дјело које му се ставља на терет, односно да су разлози пресуде у том дијелу нејасни и неразумљиви, чиме би била учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Свеобухватна анализа поузданости и релевантности свакогведеног доказа, односно саслушаних свједока и материјалних доказа били су предмет брижљиве и савјесне оцјене првостепеног суда, те у побијаној пресуди нису изостали разлози у погледу утврђених одлучних чињеница од значаја за правилно пресуђење. Приликом такве оцјене доказа, првостепени суд је посебну пажњу посветио анализи свједочења оштећеног А. С., будући да се ради о једином непосредном свједоку радњи из љета 2018. године које се оптужницом стављају на терет М. М., а који оштећени је као свједок два пута свједочио током главног претреса и још два пута давао изјаве у истрази. Његово свједочење на претресу пред првостепеним судом и све његове изјаве из истраге, првостепени суд је детаљно цијенио, те дао детаљне и ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, због којих није поклатио вјеру свједочењу наведеног свједока (стране 26-31, 55-57 и 59 побијане пресуде), налазећи да у изјавама истог са главног претреса и из истраге има нејасноћа, недоследности и нелогичности, а који потпуно оправдавају наведени став суда у погледу оцјене тих доказа. Уочене нејасноће и недоследности у исказу наведеног свједока, на које је указао првостепени суд, по оцјени овог суда, довољан су разлог да се не поклати вјера наведеном свједоку. У том смислу, правилно је првостепени суд цијенио и околност да је од времена када је, према изјави наведеног свједока, оптужени М. М. захтијевао корист од њега (јули-август 2018. године), до времена када је поднесена пријава против оптужених (02.06.2023. године) протекло скоро пет година. Оштећени је давао и контрадикторне изјаве у погледу тога да ли је тај оптужени тражио новац од њега и након тога, па је тако упитан од суда изјавио да од тренутка кад је оптужени М. М. захтијевао корист од њега, 2018. године до мјесец дана прије подношења пријаве 2023. године оптужени није тражио новац од њега, док је приликом поновног саслушања на главном претресу од 10.02.2025. године навео да је у више од пет наврата оптужени М. М. „упаковано“ спомињао тражени новац (крај 2022. године, почетком 2023. године), те да је оптужени новац спомињао два до три пута на начин да је новац тражио „суптилно“ говорећи да није до њега, те да има „јак специфичан начин тражења новца“ тако што „завлачи, пакује, једноставно наводи да је то једино рјешење, наводи да је новац једино рјешење, овај, константно“. Такође, тек приликом поновног саслушања на главном претресу од 10.02.2025. године први пут наводи да је оптуженом М. М. у периоду од 2020. године па до подношења пријаве дао новац три пута, мада то у својим ранијим исказима ни првом свједочењу на главном претресу није спомињао, дајући конфузне изјаве у погледу времена када се то десило. Све наведене нејасноће, противрјечности и недоследности у изјавама оштећеног А. С.,

посебно у погледу околности да је оптужени М. М. захтијевао корист од њега 2018. године, у својој укупности на озбиљан начин доводе у сумњу кредибилитет наведеног свједока и поузданост и вјеродостојност његовог свједочења. Узимајући у обзир да наведени исказ у том одлучујућем дијелу није поткријепљен ниједним објективним, материјалним доказом, то изнесена аргументација у погледу поузданости његовог свједочења оправдава став првостепеног суда и правилност одлуке да наведеном свједоку не поклони вјеру у погледу одлучне чињенице да је оптужени од њега захтијевао корист 2018. године, на начин описан у диспозитиву оптужнице. И у односу на доказе прикупљене посебним истражним радњама, посебно снимљени и репродуковани аудио видео запис од 11.07.2023. године са договореног састанка информатора А. С. и Р. Н. са оптуженим М. М., првостепени суд је правилно закључио да, иако исти потврђује разговор описан у изреци пресуде, исти не потврђује на поуздан и несумњив начин да је оптужени тада или претходно захтијевао награду или неку другу корист, у смислу одредбе члана 321. став 1. КЗ РС, како му се то оптужницом ставља на терет. Такође, на другачији закључак не упућује ни садржај аудио записа надзираних телефонских разговора оптужених репродукованих на главном претресу, које је првостепени суд детаљно цијенио на странама 65 и 66 пресуде. Првостепени суд је ове и све остале доказе цијенио брижљиво и савјесно, појединачно у вези са осталим доказима, на начин прописан чланом 295. став 2. ЗКП РС, па се не може прихватити као основан жалбени приговор тужиоца да је изостала адекватна и свеобухватна оцјена доказа од значаја за правилно пресуђење.

Такође, неосновани су наводи жалбе да побијана пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама на основу којих је ослобођен од оптужбе Н. С. да је извршио кривично дјело из члана 315. став 1. КЗ РС, односно да су разлози пресуде и у том дијелу нејасни, неразумљиви и противрјечни, чиме би била учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, у односу на овог оптуженог, као и на оптуженог М. М. првостепени суд је правилно утврдио да нису предузимали радње којима би утицали да се не заврши поступак привођења земљишта крајњој намјени у складу са важећим Регулационим планом и да се не изда употребна дозвола инвеститору за наведени објекат од стране Одјељења за просторно уређење Општине Т. У односу на дио оптужнице којом се оптуженом Н. С., као начелнику Одјељења за просторно уређење општине Т. ставља на терет да у периоду од шест година није завршио поступак привођења земљишта трајној намјени и није завршио поступак уклањања привременог нелегалног објекта у власништву М. А., првостепени суд је правилно утврдио да није доказано да је оптужени предузимао радње којима би успоравао и одуговлачио поступак, о чему је дато детаљно и ваљано образложење на странама 60-64 побијане пресуде, које у цијелости прихвата и овај суд. Притом, имајућу у виду негативни сукоб надлежности између одјељења којим је руководио оптужени и Урбанистичко грађевинске инспекције, који је окончан тек рјешењем надлежног Министарства за просторно уређење, грађевинарство и екологију број 15.03-362-28/22 од 06.05.2022. године, као и околност да је поступак уклањања објекта одуговлачен и продужаван радњама самог власника М. А., како правним, тако и фактичким, физичким спречавањем уклањања објекта, те околност да су у периоду од доношења наведеног рјешења 2022. године предузимане бројне радње које је првостепени суд све детаљно цијенио, анализирао и образложио (посебно на страни 63 и 64 побијане пресуде), то се не може прихватити теза оптужбе да је оптужени „Н. С. искориштавањем свог службеног

положаја и овлашћења и неизвршењем своје службене дужности у намјери наношења штете инвеститору и са намјером прибављања користи М. М., по чијој инструкцији је поступао и није вршио, нити предузимао службене радње ради привођења земљишта крајњој намјени, ради издавања употребне дозволе за саграђени објекат, иако су за исто били испуњени услови из члана 65. став 6. Закона о уређењу простора и грађењу, свјестан свога дјела, чије је извршење хтио, у периоду од шест година није завршио поступак привођења земљишта трајној намјени и није завршио поступак уклањања привременог нелегалног објекта у власништву М. А.“. То из разлога што се објективна околност дужине трајања ових поступака, која јесте изван уобичајеног, о чему је свједочило неколико свједока, не може никако приписати радњама оптужених Н. С. нити М. М., а посебно не намјери наношења штете оштећеном А. С., нити она произлази из једног изведеног доказа, те се евентуално може радити о грађанско правној одговорности за штету у виду измакле добити. Такође, из проведених доказа није могуће утврдити ни намјеру оптуженог Н. С. да прибави корист оптуженом М. М., а због које би, искориштавањем свог службеног положаја и овлашћења и неизвршењем своје службене дужности, имао намјеру наношења штете оштећеном А. С. као инвеститору, нити је уопште могуће утврдити „спрегу оптужених“, како је жалба назива, као врсту претходног договора и удруживања оптужених са намјером да ради личне користи начине штету оштећеном. Без јасних и поузданих доказа о томе, који су изостали, теза оптужбе у том дијелу остала је у домену претпоставки. Ни околност да су након састанка и разговора од 11.07.2023. године, од оптуженог Н. С. и одјељења којим је руководио предузете активности на уклањању објекта, у околностима бројних, већ раније спроведених радњи на уклањању привременог објекта које је суд све цијенио детаљно на странама 60-64 побијане пресуде, никако не указује на пресудни значај наведеног разговора на те активности, јер су се, према изјави свједока В. Ј., тек након спровођења поступка јавне набавке за уклањање привременог објекта, који је завршен 22.10.2024. године и закључења уговора са понуђачем, стекли услови за уклањање објекта, а супротно наводима жалбе да су они постојали још 2022. године.

Дакле, супротно наводима жалбе, на основу правилне и потпуне оцјене доказа у складу са чланом 295. став 2. ЗКП РС, чињенично стање је правилно и потпуно утврђено, на исто су правилно примијењене одредбе Кривичног законика, те побијана пресуда садржи све разлоге о одлучним чињеницама, који су јасни, објективни и логички прихватљиви, у складу са чланом 304. став 7. истог закона, па их и овај суд у потпуности прихвата. Код таквог чињеничног стања, првостепени суд је правилно примијенио начело *in dubio pro reo* из члана 3. став 2. ЗКП РС, па је такву ситуацију ријешио на начин који је повољнији за оптужене. Наиме, све правно релевантне и одлучне чињенице које указују на кривицу оптужених морају бити кроз поуздане доказе утврђене на начин који не оставља ни најмању сумњу, нити могућности за неки други закључак у погледу кривице оптужених, па како је такво чињенично утврђење изостало у овом случају, правилно је првостепени суд на исто примијенио одредбу члана 298. став 1. тачка в) ЗКП РС и оптужене ослободио од оптужбе, јер није доказано да су починили кривично дјело за које су оптужени.

Из наведених разлога, примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, је одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Ања Давидовић

Предсједница вијећа
Даниела Миловановић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић